

pusztulás fészket, még azok is elhagynak pusztá félelemből, a ki nek honuk?

Én egykor Szeged népét nemzetem büszkeségének neveztem a szorongattatások nehéz napjaiban E címet megérdemelte akkoron a honmentő harcok idején; megérdemelte később, a mint csüggedetlenül ápolta tüzhelyén s városában a megtörhetlen magyaros szívósság, s a hazafias hit remény örökzűzet, a féktelen erőszak idegen szagu évein át; megérdemelte a közelebbi időben, a mint önérejelével bámulatosan emlékedett és emelkedés közben annyi fogékonysággal alkalmazkodott a haladó kor kulturális igényeihez, hogy reá, mint a magyar faj plasticitásának személyesítőjére hivatkozhatánk; megérdemelte legujabban, az irtózatossá megpróbáltatás nyomása közben, a mint erről a miniszterelnök a nemzet képviselői előtt tanúságot tőn.

Hát ne csökkenjen az erély, ne csüggedjen az önbizalom most az újjáalkotás hivatásánál, Szeged népére olyan dicsőség vár, mint a minővel egykoron Augustus Caesar díszekedett. A vályogváros helyébe kővárost kell építenie, mely Magyarország második, a magyar faj első városának címére minden tekintetben érdemes legyen. Ez a nemzedék, mely megküzdött a pusztulással, méltó e dicsőség kivívására. Mutassa meg, hogy azt ki is vívja magának. — Néljön erélye, mint a pálmafa nő a teher alatt. — Mutassa meg, hogy mire képes a szegedi magyar.

Kossuth.

* Gyhezy Kálmán urnak, a képviselőház elnökének visszalépéséről már régebben merültek fel hírek a lapokban. Most ismét beszélnek az élők ur visszalépési szándékáról; s ezuttal — mint a „N. II.” írja — nem is alaptalanul, mert Gyhezynek csakugyan komoly akaratja a teljes elnöki tisztből már a legközelebbi időben megválni. A hírek mindjárt gondoskodnak a lemondó elnök utódjáról is; s az elnöki székbe Pechy Tamás közlekedési miniszter, ennek helyébe Zichy Viktort ültetik, a kinek államtitkár helyét viszont Lukács György miniszteri tanácsos foglalná el. Tudunkra mind e kombinációk merőben alaptalanok; illetékes körökben nincs szó arról hogy a közlekedési miniszter ur tárczáját az elnöki székek cserélné fel. A képviselőházi többségnek ez idő szerint nem lehet jelöltje az elnöki székre; az illem is tiltana minden ily kijelölést mindaddig, míg azon kiváló férfiú, ki az elnöki hatalmat ez idő szerint

El is temeti a halottakat;

A bölcső ottan uszik egyedül.

S a gyermek alszik benne csendesen,

Az óriás ár dajkája neki;

Hiulló romból nem bánta semmi sem,

A hullám szíve rajta megesett;

Felvette karjára s rengeti.

Ur Isten, a ki minket sujtólál,

Talán mert nagyon bűnösök vagyunk,

Mert nem szeretjük e hazát talán

És benne egymást, mint parancsolád,

Hogy vétkeinkért versz, meghajolunk.

De a bölcső, kit őrze angyalod,

S ennek lakója még nem vétkezett.

Családja, háza, városa halott:

Ha megtartád, veszni nem hagyhatod,

Hanem kiterjeszted felé kezéd.

Ott leng e csónak a hullám felett,

Nyugtábban, mint a gálya horgonyán;

Halld uram: a gyermek fölébredett!

Szavát Te érted; ő beszél veled,

Azt kérdi Tőled: „hol van jó anyám?”

Leheld reá az égből válaszul:

„Ki mindent elvett, mindent vissza ad.

Nem lépsz te árva, ime él az Ur!

Kiben apát, anyát nyerj vigaszul:

Ád néked egy boldog magyar hazát.

Ád néked, a ki ápojon tovább,

Fiaihoz örökhű nemzetet.

Anyád lesz, édes az, nem mostohád,

Nem árva az, ki szívéhez talált,

Az meg van áldva, az el nem vészett

Jön boldogabb kor, örökséged ez!

A romból új város emelkedik.

Régi fájdalmat új öröm fedez!

— A gyermekírás Hozzád zengedez,

Uram! hagyj szállni magas egedig!

kezeiben tartja, hivatalosan és visszavonhatlanul ki nem jelenti lemondási szándékát. Am ha ez eset bekövetkezik, nem kételkedünk benne, hogy a többség fog kebelében oly jelöllet találni, kinél az elnöki hatalom a legméltóbb kezekben lesz letéve.

— A kelet-roméliai kérdős teljesen előtérbe lépett, s minden oldalról megerősítik, hogy e vegyes okkupáció elvden már el van fo adva, sőt már a porta is beleegyezett, nehogy a bekövetkező bonyodalmakért reá háruljon a felelősség. Hogy Oroszország, mely a kongresszuson és azóta is makacsul ellenzte a vegyes okkupációt most egyszerre buzdogn pártolja, többfelé gyanut keit ugyan, s a „Rép. Française,” hevesen ellenzi is a tervet, mely szerint valami új orosz csejt rejteget magában; más oldalról azonban hangsúlyozzák hogy az okkupáció céljai szigorúan a berlini szerződés keretén belül tüzetnek ki, a kongresszus határozatainak életbeléptethetése végett. Mily sürgős az intézkedés, eléggé mutatják a Philippopolisból érkező tudósítások, melyek a mostani ideiglenes kormányzat teljes bomlásával fenyegetnek. Táviratunk jelezte már hogy Schmidt pénzügyi igazgató az ellenállás folytán melylyel az oroszok által fölzigazott bolgárság részéről találkozott, beadta lemondását.

Megállapodás jött létre a hatalmak között, a roméliai bizottság hatóságának meghosszabbítása és a vegyes okkupációja iránt. A vegyes megszálló csapat a török kormányzó rendelkezése alá bocsátatik. Az okkupációban Olaszország részt vesz, de Franciaország nem. A porta az okkupációt ellen az utolsó percben vetett fel akadályokat, hasonlóan cselekedett Oroszország is.

A porta lemondott az albánok lefegyverzéséről.

A románok Dobrudzásban. Bukarestből írják e hó 25-ről: A képviselőház tegnapi ülésében egy képviselő azt kérde a miniszterelnöktől, hogy tulajdonképp hogy állnak az ügyek Dobrudzásban? mert ott nem veszik tekintetbe a román ércpénz törvényes árfolyamát, a román papír pénzt elneve meg adják és oly katonai őrség tartatik fenn, mely ama román tartomány viszonyaival nem áll arányban, mert pl. Kiszűtendésben 4500 ember van elhelyezve. Bratiano miniszterelnök erre a következő jellemező feleletet adta: „A kormány e sértések miatt ép úgy aggodik, mint a képviselő urak. A kérdezőnek azonban azt vá szolom, hogy, ha majd egyszer a Dobrudzásnak teljesen urai leszünk, a kamarának jelentést fogunk tenni azon tartomány helyzetéről, mert mi is sokat akarunk tenni azon területért. Ma azonban nem tehetünk egyebet, minthogy küzdünk, hogy ott mi legyünk az urak, és ha ezt kivívjuk, akkor arról biztosíthatom önt hogy az oroszok vissza fognak vonulni.” A képviselőház e nyilatkozatot tetszéssel fogadta.

— Franciaországban a Gambetta által jósolt nehézségek ugyancsak sürűben merülnek fel. A parlament visszahelyezése Párisba a szenátusban nem talált nagy pártolásra, bár a kormány a bizottságban az indítvány mellett nyilatkozott. Páris városa közéleti tanácsában hallozták a hazatérő kommunisták érdekében igen rossz hatást szült a szenátorok között s még nem lehet biztosan előre mondani, mit fog a szenátus plenuma határozni. — Ezalatt a „kurturharc” is javában kitört az ujkutatásügyi irányjavaslat következtében. A grenobeli püspök körlevelet adott ki egyházmegyéje híveire, melyben egyebek közt kijelenti, hogy a konkordatum keretén kívül hozott törvények az egyházat nem kötelezik. Erre Lepère miniszter igen erőlyes választ intézett a püspökhöz, melyben ke reken kijelenti, hogy az állam ez e n g e d e l m e s s e g e t nem mint passzív toleranciát, hanem mint kötelezőséget tekint a kath. egyház papjainál és híveinél. Az angersi püspök viszont e y „óriási kérvényfogalmat” indított meg, miben a kath. lapok nagy buzgalommal támogatják. Ezzel szemben a radikálisok törvényjavaslatot készülnék benyújtani, hogy minden törvényesen el nem ismert szerzet, minő a jezuista, dominikanus, franciskánus, három hó alatt tartozók törvényes elismeretést kieszközölj; e határidő letelte után az el nem ismert kongregációk tagjai r e n d ö r i l e g kiutasítandók az országból.

— Az orosz kormány ismét ingadozik s a butgetvitában csak a Cairoh frakció indítványainak elfogadása által nyerhet többséget. Római tudósítások szerint az ellenzék baloldali frakció megfogják szavazni a költségvetést, de rögtön azután következnek épen olyan interpellációk, minők Cairo li kabinetjét megbuktatták; az ujabban elharapózott republikánus mozgalom ügyében. Valószínű, hogy ha Depretis még is marad a kormányban, részleges miniszterváltozás által fognak egykezni kimenekülni a mostani tarthatatlan helyzetből.

Háromszékmegye rendkívüli közgyűlése: 1879. március 29. és 30-an.

Főispán ur a szép számmal összegyűlt közgyűlésbe a szokásos módon meghívottat és röviden előadva a rendkívüli közgyűlés főtárgyát, t. i. ő Felsőegyeinké áprilho 24-én bekövetkező ezüst menyegzőjök megünneplése célját, igen szépen jelezte azt, hogy ezen országos ünnepet egy országos gyász előzé meg, melynek enyhítésében kívánja a királyi atyai részvétet az iránta érzett ragaszkodás kifejezését megtalálni.

Ez után az alispáni jelentés következtet, melyet pár igénytelen megjegyzéssel a közgyűlés tudomásul vett, — mig az árvászeki elnök jelentése kapcsában Veres Gyula által azon interpelláció tétetett, hogy van-e tudomása arról, hogy az árvi összesített pénztár kölcsönkérőinek az utalványok kiadatnak anélkül, hogy gondoskodva lenne a szükséges összegnek készletben tartásáról is? — Ugy az interpelláló, mint a közgyűlés is tudomásul vette az árvászeki elnöknek erre adott válaszát, hogy az utalványozások azon jogos reményben adtak ki, miszerint a künn levő árvapénzek is azoknak megfelelőleg fognának befolyjni, s miután ez nem történt, gondoskodni fog az árvászek hogy ilyserű megtorlódások jövőben ne történhessenek. Főispán urnak ugyanezen ügyre vonatkozólag azon nyilatkozatot, hogy felügyeleti jogánál fogva erre vonatkozólag már intézkedett is, a gyűlés megnyugvása jeléül eljénzéssel fogadta.

Ezután következett az állandó választmány javaslata az ezüst menyegző ünnepélyének ő Felsőge a királyi ohajlásának tekintetbe vételével leendő megünneplése tárgyában, mit a közgyűlés elfogadván, meghatározta:

1) Hogy külön-külön üdvözlő felirat küldessék egy a király, mint a királyné ő Felsőgeikhez, még pedig egy műintézetben külön készítendő külalakban. (A feliratok szövegét jövő számmuk hozza)

2) Hogy egy a városok, községek, testületek, mint szintén a polgárok is a szerencsétlen vízkárosultak fellegelésére adakozásra szólíttassanak fel.

3) Hogy az ünnepély napján minden hitteleketek istenitiszteleket tartssanak.

4) A megyének — mint ilyennek, nem lévén semmi külön jövedelme és mégis hogy a királyi szózat felhívásának a közgyűlés testületileg is megfelelhessen, egy azonnal kibocsátott aláírás iven begyűlt összeg, mint Háromszékmegye adományá, küldessék fel, fele részben a szegedi vízkárosultak részére.

Ezután következett báró Kemény Gábornak földmívelés, ipar- és kereskedelmi miniszterré lett kinevezése alkalmával a törvényhatóságokhoz intézett nagyfontosságú körirata, melyben fejtegetvén a tárcája körébe tartozó állapotoknak országos állását, — hogy azoknak fejlesztését, javítását eszközölhesse, támogatásra hívja fel a törvényhatóságokat. Ezen leirat öröndetes tudomással vétetett s hogy a megye e felhívásra a megye viszonyainak számba vételével kimerítőleg felelhessen, illetőleg véleményét adjon: egy több tagból álló bizottságot nevezett ki az alispán elnöklete alatt, azon utasítással, hogy munkálatát rövid időn adja be. Ugyanezen bizottsághoz utasították Udvarhely megyének szabályrendelete a községi és birtokosági vagyion kezeléséről.

A közlekedésügyi miniszter azon leiratát, hogy utjaink ezen évben 3000 frrtal segélyeztetnek, mint szintén hogy a nyén-bodjai utak kiépítésére 7000 frrtal adományozott tudomásul vette.

Ugyanezzel kapcsolatosan bemutatott a megyei közmunkaköltségeloirányzat, mely szerint az összes bevétel 15000 és néhány száz forint, a kiadás ugyanannyi; s miután e szerint az év végével e semmi felesleg nem marad, előrend gondoskodásból meghatározott, hogy a jelen évre a hidak kiépítésére bizott összegeket be fogja szedni.

Ezután következett a kézdi-vásárhelyi gyógyszerárak ügye és a megye névszintir szabással kimondta, hogy egy harmadik gyógyszerár felállításával a meglevőknek is meglehetése veszélyeztetik.

Nagyómbor vitát keltett még a sepsi-sztgyörgyi piaci vámtariffa, melynek némely tételein módosíthatni kívánt a közgyűlés.

Ennyiből állott a fontosabb ügyek sorozata. A többiek községi költségvetések és számadások voltak, melyek közül fontos volt a polyáni vagyion-állás ügye; ennek megvizsgálására külön bizottság küldetett ki s egyszerűsmdn az előljárásság fel függesztetett. Ezen szegény községet lelkiismeretlen emberek oly bajokba vitték bele, hogy a közgyűlés egy sarkalatos kötelezőségét teljesíté, midőn annak megmenthetése céljából maga vette kezébe ügyét.

VIDÉKI ÉLET.

Bácsfalu, 1879. március 27.

A bácsfalusi magyar haragok három nap óta szüntelenül siratják a nemes székely nemzet anyagszép, szelid és művelt 17 éves leánya: Domokos Julának négy heti kínos szenvedés utáni elhunytát. Minden orvosi segély, anyai és testvéri ápolás és forró ima sem menthette meg a tavasz bájaival viruló kedves életét. Tengeremly az édes özvegy anyá, több testvérek és számos uri rokonok szívfájdalma, de még mélyebb lehetett az ej